

ادراک چند گانه نوشته احمد حسنی

در فرهنگ اسلامی تصور زمان سرشار از جنبه‌های گوناگون—منزه‌بی، فلسفی و علمی—است که هیچگونه تجزیه و تحلیل ساده را برنمی‌تابد.

زمانی کسب می‌کند این تاریخ در ایندا مخصوصاً مهجنون تجلی دارویهای الهی تسبیت به ملتهای که سخن حق را نکنند می‌گردند و نیز نسبت به حکومتهای ستمگر، جلوه می‌کند. اما تیلی زود این جنبه بسی آنکه کلی سرده شود، جای خود را به تاریخ وحی‌های الهی می‌دهد و این تاریخ دارای تداوم، در آن واحد تئی و معنوی، میان حاملان این وحی‌ها — که هریک سلسله خود را تأیید می‌کند — هست. نکته سوم به پیک مفهوم زمانی صدۀ در قرآن مربوط می‌شود، که همانا مفهوم «آجیل مسمی» یا موضع معین است. این مفهوم شامل زندگی افراد آدمی، جوامع انسانی و کل عالم می‌شود. در پس این استطلاع و استطلاعهای مشابه آن، اندیشه تداوم مقرر نهفته است که مدت آن را مثبت الهی تعیین می‌کند و این عقیده با تأکید بر قدرت کامله و علم لذتی

برای توصیف یک فرهنگ از طریق برداشتی که از زمان و مکان و یا هر مفهوم اولیه دیگر دارد، تغایل ما براین است که یک دستورالعمل واحد و معین، که این فرهنگ را در وضعیت مخصوص به خود آن مشخص کند، بیایم. اما این گونه اندیشیدن سازگر فشار در یکی داده بود می‌کند؛ از یکی سویک نسبت افرادی که به فرهنگها مهجنون موال سبیطی از ارتباط با یکدیگر می‌نگردند و آن پیش‌داوری یکی پسوند هر چیز است. از سوی دیگر، اندیشه اینکه هر فرهنگ در خاصی از زمان دارد و این امر سبب می‌شود که آدمی بر حسب «منظقه» فرهنگی متفاوت از دیگران بیندیشد — و این پیش‌داوری ساده‌گزایی است. ما در اینجا، در باب فرهنگ اسلامی، به مواردی از برداشتی که از زمان دارد، اشاره می‌کنیم. هدف از این نمونه‌ها نشان دادن این نکته است که نسیم‌سوان این دو پیش‌داوری را به سادگی پذیرفت.

در باره زمان در قرآن طلاقات فرنگی

از آنجا که نمی‌توان نظر قرآن را در باب زمان آنچنانکه شناسیه است، بررسی کرد منتها به سه نکته اشاره می‌کنم. نخست اینکه قرآن زمان را همجنون یک جنبه اساسی وحی می‌پنیرد. «تعالیم الهی» شرایط رفتار پیامبر و اسماً می‌دهد، به تردیدها پرستشها و اقیانهای جامعه‌ای اسلامی در حال رشد — چه در وجه سازمانی و چه در زمینه روابطش با جوامع دیگر — پاسخ می‌دهد.

نکته دوم به «تاریخ فُسی» بدانگونه که در قرآن تحول می‌یابد، و مطابق با مفہومیت این «تعالیم الهی» مربوط می‌شود، در تفسیرین وحی‌ها که در مکان نازل شده‌اند دور خلق و اقطاع عالم و تابودی در چیز باز آفریده شده — که در آن هر درج سریع کردار خسرو داوری می‌شود. آشکار می‌گردد، اما از اواسط تفسیرین مرحله دعوت در مکان (از) آغاز بعثت تا اسلامی همارو، (بعض) تاریخ منصب «زرفانی» سلطان کار می‌کند.

احمد حسنی، فلسفه، تئوژی، مرکز کارکنان
ساختگان علمی، مرکز فرانسه،
برزیل و هنرمندانه درباره اسلامی، این پیش‌داوری
این رشد چاپ کرده، است و هم‌اکنون
درساده مدلوله طبعیه، سیاست‌گران

ساعت خورشیدی از می که در
زمان سلطان نور الدین ساخته شده
است (ایمه دوم قرن شمسیه ق.)

الله تطیق می کند، اما می توان همچنین از این عقیده این
نظر را به دست آورد که، به زمان ساده، عمر اشیاء و
موجودات مُقدَر به قوانین تغیری طبیعی یعنی قانونی است که
خداوند وضع کرده است.

علم نجوم و زمان عبادات

تقویم اسلامی منکر بر حركت قمر است، زمان سرگزاری
عبادات، مخصوصاً نهیں آغاز و پایان هارهفظان به مشاهده

ماه نو بسته است، در قدیم برای اوقات رسمی و نیز اوقات
نمازهای روزانه، ساعتهای نامساوی به کار برده می شد که
مدت آنها به تناسب فصل و اقلیم چشم افایان پستگی داشت.

اما ساعات ثابت مخصوصاً در تقویم به کار گرفته می شد

پیشگویی روزت هلال ما و اندازه گیری زمان - هر واقع
پک علم اندازه گیری زمان، علم مسیقات، وجود داشت - و
مسأله‌اند که تحقیقات گشته‌ای را در میان منجمان سلمان
برانگیخته‌اند، اینان، منجمله به اوقات عبادات شوجه داشتند
و این نکته از جدولهای دانشمند می شود که ساعات نماز هر
روز از سال رامین می گردند و پیر از ایلاری سمتی ساعت
خورشیدی و اسطرلاب - که جواهی مسخرهای متعلق با
اوقات نماز هستند.

ایا می توان تا بداجاییش رفت که ادعای کرد این تحولات
علمی بر اثر مقتضیات عادتی ییدد آشده‌اند؟ دوست داریم
پاسخ منفی بدیم، در واقع از یکسو گرایش فقهی براین یوده

است که محاسبه ییش بینی هلال را نفعی گشته و از دیگرسو
پژوهش درباره روزت هلال ما، چنینی از تحول درونی نجوم
بوده است، تا بدالیا که مختصیهای اوقات نماز به توسعی

پیوند گاه نظره و قن ساعت طور شیوه‌ای با اسطرلاب بوده‌اند
دانشمندانی که بر سومندی کار خود رساند از دین پس
من درسرد، نشانی از معاشر چلپ رحیمات مسایی اگاهی که

صفحه‌ای که ساعتهای نماز را نشان
می‌دادند و در مسجد پرگ خان
پايانه شانطي در سال جين
آشده‌اند.

شجاعت پرداختن به آن امور را به آنان داده بود، این کار را
می گردند.

اما، بر عکس نیز، می توان در مشغولت دیستی داشتمدان
نشانه پاسخ گویی به تقاضای جامعه را مشاهده کرد، دو مرد در
مسجد این نکه را ناید می گشته، استعمال رایج ساعت
خورشیدی و عادت به استفاده از خدمات پک «مشوق»
(کسی که در امر تعیین زمان شخصی داشت) که گاه یک
منجم بزرگ همچون این شاطر، منجم دشمنی قرن هشتم هـ ق
بود، این تقاضای جامعه مبدان عمل مناسی در اختیار
منجمان ریاضیدان می گذاشت.

تاریخ نگاری، تداوم جهان و ذره گرامی
شخصه تاریخ نگاری مسلمانان غنا و گستردگی دستاوردهای
آن است. گونهای که تاریخ نگاران مسلمان آزموده اند بسیار
پیش از این، بد از علاوه موضوع مطالعه (تاریخ شهربانی،
خواه منطقه‌ای، سرزمین و جهان، یا منطقی و غیر منطقی)،
به از جهت نیوی از ائمه (شجره، شناختی، خاندانی، تسلیم
کش - طبقات - سالنامه‌ای)، که گاهی همه این موارد درهم
جمع شده‌اند.

شکل سالنامه‌ای تاریخ که در آن وقایع سال به سال نقل
می شوند، از زمانی که یک مبدأ زمانی کاملاً اسلامی اکه از
جهوت پیامبر از مکه به پتر بسیار مدنی آغاز می شود و وضع
گردید از چهار چوب تقویمی ارجمندی برخوردار گردید.
افزون بر این در تاریخهای عمومی به گوششهای درجهت
همزمان گردند تاریخهای ملتهاي ييش از اسلام برمي شوريم.
در واقع اندیشه یک تاریخ عمومي جهان مقتضي يك تداوم
زمانی واحد است که در آن حواله فرهنگي و طبیعی جاي
می گيرند.

در تحولات فرنهای دوم و سوم هجری فقهای مسلمان

- در فراسوی اخلاقهای نظری که گاه اپیار اساسی بود -
در مجموع یک نظریه ذرہ گرا اپنی فنه که در آن واحد
هم به ماده مربوط می شود هم به حدادتی که مرتبط با آن است
و هم به زمان.

در این نظریه اندامها از اجزای همگون تجزیه نماید برای
تشکیل شده اند که فقط از طریق حداقت که در آنها روی
من دهد و خصیصه معنی را در آنها ایجاد کند از یکدیگر
نمایار می شوند. به عقیده پسرخی از ایشان (معترضانها)
اندامهای مشکل از این فرات و سرخی از حداقت تا
فراسوی احتمالی که در آن به حیات رسیده است، تداوم
می باشد. به نظر بعضی دیگر (اعترفها)، برعکس، هر حاده
در هر لحظه توسط خدا باز آفریده می شود و به همین شرط
فرات و اندامها تنها به لحاظ حاده ای که توسط خدا در هر
لحظه در آنها خلق می شود، دوام می باشد.

عالی فاتی یا عالم یاقی؟

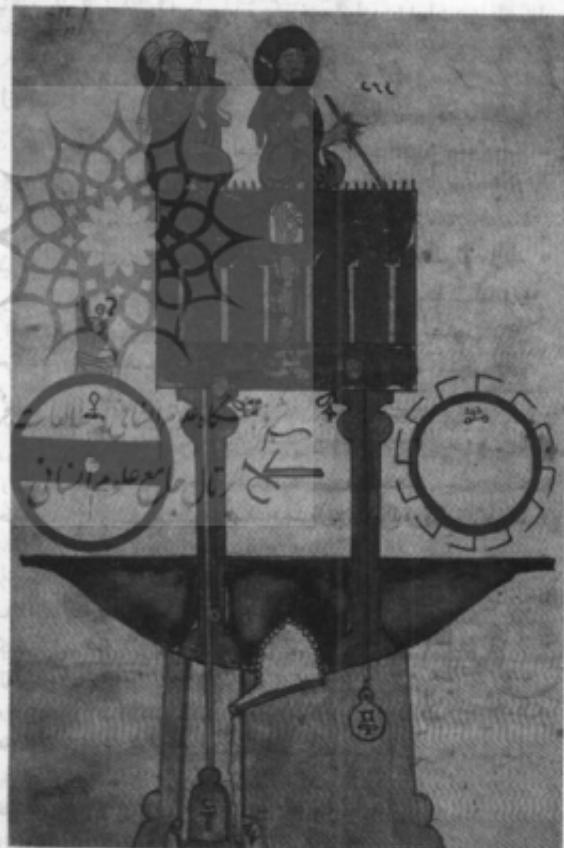
اما فیلسوفان مسلمان که قیامتیان در امتداد فلسفه ارسطو و
نوافلاطونی فرار دارد، مخالف فقیهان بودند. آنهم نه تنها بر
سرنظریه ذره گرایی (برای آنان همچون ارسطو زمان مقوله‌ای
متداوم است) لکه در مورد جاودانگی عالم.
مثلاً الکندي (متوفی در حدود ۲۵۰ هـ ق) می‌گوید که
عالی طول مدت معین دارد، اما از زمان فشاری امتنقی در
۳۲۹) به بعد فلسفه نظریه جاودانگی عالم را پذیرفتند. آنان
و ایشانی معلومی عالم را به اصل اول یا خدا نمی‌کنند،
اما در نظر ایشان یک لحظه تختین که شخص آغاز جهان
پاشد، وجود ندارد. استدلالهای طرفداران و مخالفان نظریه
جاودانگی عالم سائل مرتبط با پیشنهایت، علت و معلول
دشوارهای مطلقی مربوط به آغاز جهان، رابطه میان معرفت و
مشیت الهی با زمان را هم دربر گرفت.

این اشاره کوتاه به اندیشه زمان در عالم اسلام تشنان
می دهد که این اندیشه یک اندیشه تجزیه نماید برای که مشخصه
فرهنگ اسلامی در پیکارجگی آن باشد نیست و نمی توان آن
را در قالبی که حاوی همه هنرهاست آن پسندیده جای داد.
کوششهای که در اینجا و آنچه برای ایجاد نیست و نمی توان
را در قالبی که حاوی همه هنرهاست آن پسندیده جای داد
خاص اسلامی نسبت به زمان صورت می گیرد، نمی
«جزیمت فرنگی» را بر آن دویش داوری می افزاید که به
موجب آن نگرنسی که به صورت سرمتش و میزان غیر موقتی
پیدا می آید همیشه انسانها را در آثار و رفتارشان تعیین
می کند.

ترجمه ع. یوسف اند

ساعت ژنرال
پاریس ۲۲ نویembre ۱۷۸۹

حضرت اجل زنرال وانگن، زنرال عزیز
به محض رسیدن به این شهر با آنی چهارمین درباره ساعت شما صحبت کردم
او گفت کسی که ساعت مایوسون را ساخته یک حقه باز بوده است و
ساعت ساز دیگری را به نام روسی به من توصیه کرد اما از آنجا که شخص
آخر هم ممکن بود یک حقه باز باشد به نظریه یک تجهیزه ازه سروفت و نه
یکی از سازندگان ساعت را تقدیم، او گرگشون را به من ترسیم کرد. یک
تجهیزه ازه که با من آشنا ندارد، اطمینان دارد که گرگشون هر یک حقه باز است
و هردو مقادعه شدند که روسیان مطابق مکتب تدبیر ساعت سازند و اور
ساعتیان ازه انداند. و گفتن این حرف درباره یک شفر در پاریس مثل
این است که پگوییم فلاں کس یک آدم عادی در میان گویکرهای قیلاً قلیاست.
سر انجام به این توجه رسیدم که آنی له پسین در اینجا در صدر اهل فن جای
دارد و لذا پیشتر از هر کس دیگر حقیقت از حمه می طواهد. بنابراین تزد اور قسم
با اور برای ساختن تو ساعت بیعنی تسبی بهله، یکی برای شما و دیگری برای
فرماندار موریس
(این به جرج و اندشکن در گزارش از اتفاق فرانسه
نولن: عمر حماده موریس، هان، مطب. و منت. ۱۷۹۳).

ساعت ای با اینکهای خود کار که
در کتاب اینها و اخراجات افسی
تأثیف الجزری، دانسته ترک،
تو صیف نده است. نسخه خطی از
مورخ قرن هشتاد و سه است.